

Zij gingen over 's Heren wegen (dinsdag 15 februari 2005) door Ben Stikvoort

Het was een waar genoegen onze IVN-ers Tony Lassauw en Paul Elshout te kunnen ontmoeten in ons clubgebouw op 15 februari na de terugkeer van hun pelgrimage naar Santiago de Compostela.

Onze bestuursleden van jaren geleden, eerste redacteuren van ons blad, toen 'De Dolsberg' geheten en beheerders van D'r Kwakkerpool, waarvoor zij zoveel uren hebben gewerkt. En nog zoveel meer. Vertrok de een met zijn gezin naar Meerssen, de ander naar Schin op Geul, de band van de vriendschap bleef onverminderd bestaan. In de contacten met elkaar openbaarde zich dat verlangen op weg te gaan, een grote tocht, een zoektocht naar antwoorden over levensdoel en intensief contact met de natuur. Zo ontstond het plan van de voettocht naar de Spaanse stad Santiago de

Compostela.. Een tocht van bijna 2400 kilometer. Na veel gesprekken, voorbereidingen, regelingen met werkgevers kwam het idee op, om al wat de tocht zou opleveren ten gunste te laten komen van het Toon Hermanshuis in Maastricht. Reeds een aanzienlijk bedrag kon worden geschonken aan het bestuur van dit huis.

In de Sint Jozefkapel van Meerssen stonden ze, gepakt en gezakt. Vol goede moed vroegen ze de zegen van Sint Jozef die zoveel tochten heeft gemaakt en Sint Jacobus die miljoenen mensen in gang heeft gezet. Deze apostel werkte in het Spaanse land totdat hij naar Jeruzalem werd teruggeroepen voor het eerste concilie. Kort nadien werd hij onthoofd. Zijn lichaam werd op een

schip geplaatst en zijn leerlingen voeren hem naar Spanjes uiterste punt, de Cap Finisterre, het einde van de wereld. Woeste golven overspoelden de boot en bezet met vele schelpen, legden ze het lichaam van de ijverige apostel neer in de Spaanse grond. Tot er op een dag, zo vertelt het verhaal een ster een zeer fel licht liet vallen op het graf van de apostel. Men vond het lichaam en bracht het plechtig naar Santiago, waar het al spoedig een stoet van mensen in beweging bracht. Een georganiseerde pelgrimage is bekend vanaf 870.

In dat miljoenenspoor trokken onze Tony en Paul op weg naar het verre Spaanse land. Dan gebeuren er dingen, zo vertellen zij, die je ook kunt lezen in oude pelgrimsverhalen. Wonderlijke dingen. We moeten niet van wonderen spreken, maar wel van ontmoetingen die minstens wonderbaarlijk zijn. Als ze bijvoorbeeld in Leffe komen, u weet wel van de Tv-reclame, het bier van de abdij Leffe, vragen ze aan de poort of ze

hun tent konden opzetten in de wei. Dan gaat de poort open en zonder iets te vragen worden ze begeleid naar een slaapkamer, met prima wasgelegenheid. Na de avonddienst met de monniken worden ze aan tafel genodigd. De volgende morgen is er een ontbijt en daarna worden ze uitgezwaaid. Geregeld waren er ontmoetingen die de gastvrijheid voor de pelgrim lieten zien. Zo zaten ze in Hoei in een café en vroegen om een plaats voor de

nacht. Er werd gesmoesd aan de toog door de Hoi-bewoners. Toen kwam een vrouw, de waardin wellicht, die hun een kamer wees, gevolgd door een warme maaltijd en de volgende morgen was er koffie en warm brood.

De wegen waren in goede staat, soms in te goede staat vonden ze, nu al de pelgrimroutes in Europa tot cultureel erfgoed zijn benoemd, hetgeen inhoudt betere bewegwijzering en wegeaanleg. Onze pelgrims genoten van de vele kerken en kathedralen, het raakte hen diep te zien hoeveel inspanning mensen van vroeger zich getroost hebben om juwelen van gebouwen neer te zetten. Neem nu de abdij van Conques. Met de kerk werd heel het stadje in de sfeer van de uitstraling meegenomen. In het achter de kerk gelegen gasthuis of pelgrimhuis vonden zij weer onderdak.

Ging het allemaal over rozen? Nee, want rozen hebben doornen en pelgrims moeten aan den lijve ervaren dat boete in welke vorm dan ook bij het pelgrimeren hoort. Tony heeft diverse keren de hulp van een arts moeten inroepen. Op een dag kon hij geen stap meer verzetten. De arts schreef vijf dagen absolute rust voor. Wat te doen? Paul ging alleen verder en na vijf dagen is Tony hem met de trein genaderd en konden ze, na het bezoek van zijn vrouw, verder gaan. Schoenen gaven ook problemen. Tony die platvoeten heeft kocht dure schoenen, doch ze knelden. Toen een paar slippers van acht euro gekocht en zie, hij liep er enige

honderden kilometers mee. Over de Pyreneeën begon de Camino, de gezamenlijke weg naar Santiago, 765 kilometer lang.

Dan eindelijk doemen de torens van de kathedraal op, een zucht, ontroering, een omhelzing, het doel bereikt. Beelden van de natuur, soms lieflijk vol bloemen, soms woest als een vurig paard, soms in mist gehuld. Beelden van mensen van vele landen, talen en gebruiken. Vanuit Santiago gingen onze twee met de bus naar dat punt aan de zee, de Finisterre, waar Jacobus aan land kwam, bedekt met de schelpen die het pelgrimsattribuut werden. Met de schelp op hun hoed keerden ze terug naar huis in Limburg. Drie maanden geleefd, gelopen, nagedacht, pijn geleden, dierbare uren genoten, schoonheid beleefd. Onuitwisbaar heeft de weg naar Sint Jacobus een teken gedrukt op hun leven nu. Wij danken hen voor hun voordracht en de dia's, en voor hun aanwezigheid in ons midden.

